Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Syvende Udvidede Afdeling)

23. juli 2025 *

»Fælles fiskeripolitik – IOTC's resolution om forvaltning af anordninger til tiltrækning af fisk – Kommissionens indsigelse – afslag på anmodningen om intern prøvelse – artikel 10, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1367/2006 – forvaltningsakt, som kan gøres til genstand for en anmodning om intern prøvelse – begrebet »bestemmelser, der kan være i strid med miljølovgivningen« – artikel 2, stk. 1, litra f), i forordning nr. 1367/2006«

I sag T-1049/23,

Bloom, Paris (Frankrig), ved F. Lafforgue, advokat,

sagsøger,

støttet af

Blue Marine Foundation, London (Det Forenede Kongerige), ved P. de Bandt og C. Binet, advokater,

intervenient,

mod

Europa-Kommissionen ved A. Dawes, B. Hofstötter og D. Milanowska, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Kongeriget Spanien ved A. Pérez-Zurita Gutiérrez og A. Gavela Llopis, som befuldmægtigede,

og

Den Franske Republik ved B. Fodda, M. de Lisi, B. Travard og P. Chansou, som befuldmægtigede,

intervenienter,

har

RETTEN (Syvende Udvidede Afdeling),

* Processprog: fransk.

sammensat af afdelingsformanden, K. Kowalik-Bańczyk, og dommerne E. Buttigieg, G. Hesse (refererende dommer), I. Dimitrakopoulos og B. Ricziová,

justitssekretær: fuldmægtig P. Nuñez Ruiz,

på grundlag af den skriftlige forhandling og

efter retsmødet den 13. februar 2025

afsagt følgende

Dom

1 Med sit søgsmål på grundlag af artikel 263 TEUF har sagsøgeren, Bloom, nedlagt påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 30. august 2023, hvorved den afviste sagsøgerens anmodning om intern prøvelse af 11. maj 2023 vedrørende Kommissionens afgørelse, hvorved den gjorde indsigelse mod resolution nr. 23/02 vedtaget af Kommissionen for Tunfisk i Det Indiske Ocean (IOTC) om forvaltning af anordninger til tiltrækning af fisk (herefter »FAD'er«) i kompetenceområdet, fra realitetsbehandling (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Tvistens baggrund

2 Sagsøgeren er en ikkestatslig organisation (NGO), som har til formål at bidrage til bevarelsen af den marine biodiversitet og marine habitater.

3 IOTC er en international organisation, som har til formål at bevare tunressourcerne i Det Indiske Ocean, og hvor Den Europæiske Union er kontraherende part i henhold til Rådets afgørelse 95/399/EF af 18. september 1995 om Fællesskabets tiltrædelse af aftalen om oprettelse af [IOTC] (EFT 1995, L 236, s. 24).

4 I henhold til artikel IX, stk. 1, i aftalen om oprettelse af [IOTC] (EFT 1995, L 236, s. 25) kan IOTC »med to tredjedeles flertal blandt [medlemmerne] vedtage bevarelses- og reguleringsforanstaltninger med bindende virkning for [IOTC's] medlemmer«.

5 Artikel IX, stk. 5, i aftalen om oprettelse af [IOTC] bestemmer:

»Ethvert medlem af [IOTC] kan inden for de 120 dage, der følger efter den anførte dato, eller inden for den frist, som [IOTC] måtte have fastsat […], fremsætte indsigelse mod en i henhold til stk. 1 vedtaget bevarelses- eller reguleringsforanstaltning. Et medlem af [IOTC], der har fremsat indsigelse mod en foranstaltning, er ikke forpligtet til at anvende den. Ethvert andet medlem af [IOTC] kan også fremsætte indsigelse inden for en supplerende frist på 60 dage fra udløbet af 120-dages-fristen. […]«

6 Artikel IX, stk. 6, i aftalen om oprettelse af [IOTC] har følgende ordlyd:

»Hvis der over for en foranstaltning, der er vedtaget i henhold til stk. 1, fremsættes indsigelser fra mere end en tredjedel af kommissionens medlemmer, er de øvrige medlemmer ikke bundet af foranstaltningen; dette udelukker dog ikke, at disse medlemmer eller nogle af dem kan aftale at lade foranstaltningen få virkning.«

7 Rådets afgørelse (EU) 2019/860 af 14. maj 2019 om den holdning, som på Den Europæiske Unions vegne skal indtages i [IOTC], og om ophævelse af afgørelsen af 19. maj 2014 om den holdning, som skal indtages på Unionens vegne i IOTC (EUT 2019, L 140, s. 33), fastlægger den holdning, som Den Europæiske Union skal indtage i IOTC i perioden 2019-2023. Bilag I til afgørelse 2019/860 indeholder »principper« og »retningslinjer«. I henhold til dette bilags punkt 2, litra f), skal Unionen i relevant omfang stræbe efter at støtte vedtagelsen inden for rammerne af IOTC af foranstaltninger til at forvalte anvendelsen af FAD'er, navnlig for at forbedre indsamlingen af data med henblik på nøjagtigt at kvantificere, spore og føre tilsyn med anvendelsen af FAD'er, reducere indvirkningen på sårbare tunbestande, afhjælpe de potentielle virkninger af FAD'er på målarter og ikkemålarter samt på økosystemet.

8 Bilag II til afgørelse 2019/860 fastsætter den procedure, der hvert år anvendes til at fastlægge Unionens holdning, og har følgende ordlyd:

»Forud for hvert møde i IOTC, når dette organ skal vedtage afgørelser, der har retsvirkninger for Unionen, træffes de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at den holdning, der skal indtages på Unionens vegne, tager hensyn til de seneste videnskabelige og andre relevante oplysninger, der er fremsendt til Europa-Kommissionen, i overensstemmelse med principperne og retningslinjerne i bilag I.

Med henblik herpå og på baggrund af de fremsendte oplysninger forelægger Europa-Kommissionen i tilstrækkelig god tid inden hvert møde i IOTC et skriftligt dokument for Rådet, hvori er fastlagt enkelthederne i den foreslåede præcisering af Unionens holdning med henblik på drøftelse og godkendelse af detaljerne i den holdning, som Unionen skal give udtryk for.

Hvis det i løbet af et møde i IOTC, herunder på stedet, er umuligt at nå til enighed, således at Unionens holdning tager hensyn til nye elementer, henvises sagen til Rådet eller dets forberedende organer.«

9 På sin sjette ekstraordinære samling, som blev afholdt fra den 3. til den 5. februar 2023, vedtog IOTC resolution nr. 23/02 om forvaltning af FAD'er. FAD'er er kunstige flydende systemer, der gør det muligt at tiltrække fisk for at lette fiskeriet. Denne resolution fastsatte bl.a. en gradvis reduktion af det tilladte antal drivende FAD'er pr. fartøj, oprettelse af et register for drivende FAD'er med henblik på at øge gennemsigtigheden af og tilsynet med disse anordninger samt et forbud mod drivende FAD'er i Det Indiske Ocean i 72 dage om året.

10 Det anføres i tiende betragtning til resolution nr. 23/02, at artikel 5 og 6 i aftalen om gennemførelsen af bestemmelserne i De Forenede Nationers havretskonvention af 10. december 1982 vedrørende bevarelse og forvaltning af fælles fiskebestande og stærkt vandrende fiskebestande (EFT 1998, L 189, s. 17) kræver, at medlemsstaterne anvender forsigtighedsprincippet bredt i forbindelse med bevarelse, forvaltning og udnyttelse af stærkt vandrende fiskebestande for at beskytte levende akvatiske ressourcer og bevare havmiljøet.

11 Det anføres i tredje betragtning til resolution nr. 23/02, at artikel 6 i den i præmis 10 nævnte aftale kræver, at staterne i henhold til forsigtighedsprincippet skal udvise større forsigtighed, når oplysningerne er usikre, upålidelige eller utilstrækkelige, og fastsætter, at det forhold, at der ikke foreligger tilstrækkelige videnskabelige oplysninger, ikke må benyttes som grund til at udsætte eller undlade at træffe bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger.

12 Den 11. april 2023 fremsatte Kommissionen på Unionens vegne en indsigelse som omhandlet i artikel IX, stk. 5, i aftalen om oprettelse af [IOTC] mod resolution nr. 23/02 (herefter »den omtvistede indsigelse«) (jf. præmis 5 ovenfor). I den forklarende skrivelse anføres det i det væsentlige, at gennemførelsen af denne resolution udgør en uforholdsmæssig byrde for flåderne af notfartøjer, og at den i praksis faktisk vil være umulig at gennemføre. Endvidere er de i denne resolution omhandlede foranstaltninger ikke underbygget af videnskabelige beviser.

13 Ti andre medlemmer af IOTC fremsatte indsigelser mod resolution nr. 23/02 inden for de frister, der er fastsat i artikel IX, stk. 5, i aftalen om oprettelse af [IOTC]. Dermed blev denne resolution i henhold til samme artikels stk. 6 ikke bindende (jf. præmis 5 og 6 ovenfor).

14 Den 11. maj 2023 indgav sagsøgeren en anmodning om intern prøvelse til Kommissionen i henhold til artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 om anvendelse af Århus-konventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Fællesskabets institutioner og organer (EUT 2006, L 264, s. 13), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1767 af 6. oktober 2021 (EUT 2021, L 356, s. 1) (herefter »Århusforordningen«).

15 Ved den anfægtede afgørelse afviste Kommissionen anmodningen om intern prøvelse fra realitetsbehandling med den begrundelse, at den omtvistede indsigelse ikke var en »forvaltningsakt« som omhandlet i Århusforordningens artikel 2, stk. 1, litra g), for så vidt som denne indsigelse ikke indeholdt nogen bestemmelse, der kunne være i strid med miljølovgivningen som defineret i denne forordnings artikel 2, stk. 1, litra f). Fremsættelsen af den omtvistede indsigelse mod vedtagelsen af nye regler i IOTC havde ifølge Kommissionen ikke nogen negativ indvirkning på målene for Unionens miljøpolitik.

Parternes påstande

16 Sagsøgeren har, støttet af Blue Marine Foundation, nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

17 Kommissionen har, støttet af Kongeriget Spanien og Den Franske Republik, nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

18 Sagsøgeren har fremsat tre anbringender til støtte for sit søgsmål. Det første anbringende vedrører i det væsentlige en tilsidesættelse af Århusforordningens artikel 2, stk. 1, litra f). Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af forsigtighedsprincippet. Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af Rådets forordning (EF) nr. 1224/2009 af 20. november 2009 om oprettelse af en EF-kontrolordning med henblik på at sikre overholdelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik, om ændring af forordning (EF) nr. 847/96, (EF) nr. 2371/2002, (EF) nr. 811/2004, (EF) nr. 768/2005, (EF) nr. 2115/2005, (EF) nr. 2166/2005, (EF) nr. 388/2006, (EF) nr. 509/2007, (EF) nr. 676/2007, (EF) nr. 1098/2007, (EF) nr. 1300/2008, (EF) nr. 1342/2008 og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2847/93, (EF) nr. 1627/94 og (EF) nr. 1966/2006 (EUT 2009, L 343, s. 1).

19 Med det første anbringende har sagsøgeren, støttet af Blue Marine Foundation, i det væsentlige gjort gældende, at det var med urette, at Kommissionen afviste sagsøgerens anmodning om intern prøvelse af den omtvistede indsigelse fra realitetsbehandling med den begrundelse, at denne indsigelse ikke indeholdt »bestemmelser, der [kunne] være i strid med miljølovgivningen« som omhandlet i Århusforordningens artikel 2, stk. 1, litra g). Den omtvistede indsigelse udgør nemlig ifølge sagsøgeren dels en tilsidesættelse af forsigtighedsprincippet og dels af forordning nr. 1224/2009. Sådanne tilsidesættelser udgør faktisk tilsidesættelser af Unionens miljølovgivning, uanset om resolution nr. 23/02 er gennemført i Unionens retsorden.

20 Kommissionen har, støttet af Kongeriget Spanien og Den Franske Republik, bestridt sagsøgerens argumentation. Den har indledningsvis gjort gældende, at det første anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling, eftersom det henviser generelt til anmodningen om intern prøvelse. Det angiver således ikke de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som det er støttet på. Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at det første anbringende er ugrundet. Sagsøgeren har nemlig ikke godtgjort, hvordan den omtvistede indsigelse kan have haft en negativ indvirkning på gennemførelsen af målene for Unionens politik på miljøområdet som fastsat i artikel 191 TEUF.

21 Kommissionen har i denne henseende påpeget, at afgørelsen om at fremsætte en indsigelse mod vedtagelsen af IOTC's nye regler, idet den eksisterende EU-lovgivning fortsat overholdes, ikke kan have negative indvirkninger på målene for Unionens miljøpolitik og dermed ikke som sådan kan være i strid med miljølovgivningen som omhandlet i Århusforordningens artikel 2, stk. 1, litra f).

Formaliteten med hensyn til det første anbringende

22 Hvad angår formaliteten med hensyn til det første anbringende har Kommissionen, uden at angive nogen særlig begrundelse, gjort gældende, at sagsøgeren blot har gentaget begrundelsen i sin anmodning om intern prøvelse.

23 Det skal i denne henseende bemærkes, at det følger af artikel 76, litra d), i Rettens procesreglement, at stævningen skal indeholde søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene, og at denne angivelse skal være så klar og præcis, at det er muligt for sagsøgte at tilrettelægge sit forsvar og for Retten i givet fald på det foreliggende grundlag at udøve sin prøvelsesret (dom af 7.3.2017, United Parcel Service mod Kommissionen, T-194/13, EU:T:2017:144, præmis 191).

24 Det skal ligeledes bemærkes, at det, såfremt et søgsmål for Retten skal kunne antages til realitetsbehandling, navnlig er nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt fremgår af selve stævningen. Selv om stævningens indhold på særlige punkter kan støttes og udbygges ved henvisninger til bestemte passager i dokumenter, der vedlægges som bilag til den, kan der ikke ved en generel henvisning til andre dokumenter, herunder også dokumenter, der figurerer som bilag til stævningen, rådes bod på en undladelse af at anføre afgørende dele af den retlige argumentation, der i medfør af ovennævnte bestemmelser skal være indeholdt i stævningen (dom af 7.3.2017, United Parcel Service mod Kommissionen, T-194/13, EU:T:2017:144, præmis 192 og den deri nævnte retspraksis).

25 I den foreliggende sag må det på baggrund af en læsning af punkt 48-51 i stævningen vedrørende det første anbringende og af punkt 42-47 vedrørende begrebet »bestemmelser, der kan være i strid med miljølovgivningen« konstateres, at de faktiske og retlige omstændigheder, som sagsøgeren har støttet sin argumentation på, som sammenfattet i præmis 19 ovenfor, er umiddelbart forståelige på grundlag af selve stævningens ordlyd, selv om sagsøgeren har henvist til sin anmodning om intern prøvelse og sit andet og tredje anbringende for at godtgøre, at den omtvistede indsigelse udgør en tilsidesættelse af forsigtighedsprincippet og af forordning nr. 1224/2009.

26 Det følger af ovenstående betragtninger, at det første anbringende, i modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende, kan antages til realitetsbehandling, henset til betingelserne i procesreglementets artikel 76, litra d).

Realiteten med hensyn til det første anbringende

27 I medfør af Århusforordningens artikel 10, stk. 1, kan enhver NGO eller andre medlemmer af offentligheden, der opfylder kriterierne i denne forordnings artikel 11, indgive anmodning om intern prøvelse til den EU-institution eller det EU-organ, som vedtog forvaltningsakten, eller, i tilfælde af en påstået administrativ undladelse, burde have vedtaget en sådan forvaltningsakt, med den begrundelse, at en sådan forvaltningsakt eller undladelse er i strid med miljølovgivningen som defineret i artikel 2, stk. 1, litra f). En sådan anmodning skal indgives skriftligt inden for en frist på højst otte uger efter vedtagelsen, meddelelsen eller offentliggørelsen af forvaltningsakten, idet det seneste tidspunkt lægges til grund, eller, i tilfælde af en påstået administrativ undladelse, inden for en frist på otte uger efter den dato, hvor forvaltningsakten var påkrævet. I anmodningen angives grundene til, at der anmodes om prøvelse.

28 Århusforordningens artikel 2, stk. 1, litra g), definerer med henblik på denne forordning begrebet »forvaltningsakt« som »enhver ikkelovgivningsmæssig retsakt vedtaget af en EU-institution eller et EU-organ, som har retsvirkning og ekstern virkning, og som indeholder bestemmelser, der kan være i strid med miljølovgivningen som defineret i artikel 2, stk. 1, litra f)«.

29 I henhold til Århusforordningens artikel 2, stk. 1, litra f), betegner begrebet »miljølovgivning« »Unionens lovgivning, der uanset retsgrundlaget bidrager til forfølgelse af målene for Unionens politik på miljøområdet som anført i [traktaten]: bevarelse, beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten, beskyttelse af menneskers sundhed, en forsigtig og rationel udnyttelse af naturressourcerne og fremme på internationalt plan af foranstaltninger til løsning af de regionale og globale miljøproblemer«.

30 Henset hertil er det faktisk en betingelse for, at en anmodning om intern prøvelse kan antages til realitetsbehandling, at der foreligger en forvaltningsakt eller en administrativ undladelse, som kan være i strid med miljølovgivningen som omhandlet i Århusforordningen (kendelse af 6.6.2024, Asociația pentru Energie Curată și Combaterea Schimbărilor Climatice mod Rådet, T-1151/23, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:391, præmis 12).

31 Det er med udgangspunkt i disse betragtninger, at sagsøgerens argumenter skal undersøges, og at det skal fastslås, om Kommissionen havde ret til at afvise anmodningen om intern prøvelse af den omtvistede indsigelse fra realitetsbehandling med den begrundelse, at denne indsigelse ikke indeholdt »bestemmelser, der [kunne] være i strid med miljølovgivningen« som omhandlet i Århusforordningens artikel 2, stk. 1, litra g).

32 I den foreliggende sag har Kommissionen gjort gældende, at den i den anfægtede afgørelse blot fremsatte en indsigelse i overensstemmelse med artikel IX, stk. 5, i aftalen om oprettelse af [IOTC]. Denne handling havde til virkning, at resolution nr. 23/02 ikke var bindende for Unionen, således at den ikke var forpligtet til at gennemføre denne resolution i sin retsorden.

33 Kommissionen har således gjort gældende, at »fremsættelsen af en indsigelse mod vedtagelsen af nye regler, idet den eksisterende EU-lovgivning, herunder Unionens miljølovgivning, fortsat blev overholdt, ikke [havde] negative indvirkninger på målene for Unionens miljøpolitik og dermed ikke som sådan kan være i strid med miljølovgivningen som omhandlet i Århusforordningens artikel 2, stk. 1, litra f)« (den anfægtede afgørelses afsnit 2.1).

34 Det skal indledningsvis bemærkes, at Kommissionen ikke afslog anmodningen om intern prøvelse som ugrundet med den begrundelse, at den omtvistede indsigelse ikke var i strid med miljølovgivningen, men derimod »afviste den fra realitetsbehandling« med den begrundelse, at denne indsigelse ikke indeholdt nogen »bestemmelser, der kunne være i strid med miljølovgivningen« som omhandlet i Århusforordningens artikel 2, stk. 1, litra f), og endvidere at den ikke udgjorde en »forvaltningsakt« som omhandlet i samme forordnings artikel 2, stk. 1, litra g).

35 I denne henseende skal det erindres, at det følger af Århusforordningens artikel 2, stk. 1, litra g), at forvaltningsakter, der kan gøres til genstand for en anmodning om intern prøvelse som omhandlet i denne forordnings artikel 10, er ikkelovgivningsmæssige retsakter vedtaget af en EU-institution eller et EU-organ, som har retsvirkning og ekstern virkning, og som indeholder bestemmelser, der kan være i strid med miljølovgivningen som defineret i samme forordnings artikel 2, stk. 1, litra f).

36 I den foreliggende sag anså Kommissionen sagsøgerens anmodning om intern prøvelse for ikke at kunne antages til realitetsbehandling alene med den begrundelse, at den ikke vedrørte en forvaltningsakt, der indeholdt bestemmelser, som kunne være i strid med miljølovgivningen. Det skal således bemærkes, at Kommissionen ikke afviste anmodningen om intern prøvelse fra realitetsbehandling, fordi andre betingelser i Århusforordningens artikel 10, stk. 1, vedrørende sådanne anmodninger eller i Århusforordningens artikel 2, stk. 1, litra g), vedrørende begrebet »forvaltningsakt« ikke var opfyldt i den foreliggende sag.

37 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt den omhandlede anmodning om intern prøvelse vedrørte en forvaltningsakt, der kunne være i strid med Unionens miljølovgivning, bemærkes, at det i tiende betragtning til forordning 2021/1767 anføres, at det ved vurderingen af, om en forvaltningsakt indeholder bestemmelser, der som følge af deres virkning kan være i strid med

miljølovgivningen, er nødvendigt at fastslå, om sådanne bestemmelser kan have en negativ effekt på indfrielsen af målsætningerne for Unionens politik på miljøområdet som fastsat i artikel 191 i TEUF, som omfatter »en forsigtig og rationel udnyttelse af naturressourcerne« og »fremme på internationalt plan af foranstaltninger til løsning af de regionale og globale miljøproblemer«.

38 I sin anmodning om intern prøvelse gjorde sagsøgeren, allerede i denne administrative fase støttet af Blue Marine Foundation, gældende, at den omtvistede indsigelse kunne være i strid med forsigtighedsprincippet som fastsat i artikel 191 TEUF. Endvidere udgjorde den omtvistede indsigelse mere specifikt en tilsidesættelse af artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF (EUT 2013, L 354, s. 2), som fastlægger den fælles fiskeripolitiks mål, navnlig målsætningen om, at »den fælles fiskeripolitik forvaltes efter en forsigtighedstilgang, [idet] målet er at sikre, at udnyttelsen af havets levende biologiske ressourcer genopretter og opretholder populationer af de befiskede arter på niveauer, der kan give maksimalt bæredygtigt udbytte«.

39 Ifølge sagsøgeren var den omtvistede indsigelse også uforenelig med forordning nr. 1224/2009 om kontrol i forbindelse med den fælles fiskeripolitik. Sagsøgeren har i denne henseende påpeget, at denne forordnings artikel 14, stk. 3, fastsætter, at »[d]en tilladte tolerance for de i fiskerilogbogen registrerede skøn over, hvor store mængder fisk i kilogram der er om bord, er 10% for alle arter«. Ifølge sagsøgeren bidrager de franske og de spanske flåders omfattende brug af FAD'er til at fange tun i Det Indiske Ocean til, at skønnene overskrides i denne forstand.

40 Heraf følger, at de grunde, som sagsøgeren anførte i sin anmodning om intern prøvelse, vedrører potentielle tilsidesættelser af konkrete bestemmelser i miljølovgivningen, som bl.a. fastsætter forsigtighedsprincippet på området for den fælles fiskeripolitik.

41 I denne henseende skal det bemærkes, at anden og tredje betragtning til resolution nr. 23/02, således som det bl.a. fremgår af præmis 10 og 11 ovenfor, nævner bevarelsen af fiskebestande som en målsætning.

42 Ved fremsættelsen af den omtvistede indsigelse modsatte Unionen sig således aktivt vedtagelsen af foranstaltninger, der tog sigte på øget beskyttelse af visse fiskebestande. Mere specifikt havde denne indsigelse til virkning, at Unionen ikke var forpligtet til at indføre og gennemføre de i resolution nr. 23/02 fastsatte foranstaltninger i sin retsorden.

43 I modsætning til hvad Kommissionen gjorde gældende i den anfægtede afgørelse, kunne den omtvistede indsigelse dermed, selv om den ikke medførte nogen ændring af den miljøretlige retstilstand i Unionen, have negative indvirkninger på opfyldelsen af målene for Unionens miljøpolitik som fastsat i artikel 191 TEUF.

44 I denne forbindelse skal det bemærkes, at det fremgår af 11. betragtning til Århusforordningen, at selv en undladelse skal kunne gøres til genstand for en anmodning om intern prøvelse, selv om en sådan undladelse pr. definition ikke indebærer en ændring af Unionens miljølovgivning.

45 På denne baggrund var det med urette, at Kommissionen afviste sagsøgerens anmodning om intern prøvelse fra realitetsbehandling med den begrundelse, der blev anført i den anfægtede afgørelse, uden at foretage en materiel vurdering af, om de af sagsøgeren anførte grunde til, at der blev anmodet om intern prøvelse, kunne give anledning til rimelig, altså væsentlig, tvivl om

EU-institutionens eller -organets vurdering af miljølovgivningen ved fremsættelsen af den omtvistede indsigelse (jf. i denne retning dom af 12.9.2019, TestBioTech m.fl. mod Kommissionen, C-82/17 P, EU:C:2019:719, præmis 69, og af 6.10.2021, ClientEarth mod Kommissionen, C-458/19 P, EU:C:2021:802, præmis 60).

46 Det første anbringende skal derfor tiltrædes, og den anfægtede afgørelse annulleres, uden at det er nødvendigt at behandle det andet og det tredje anbringende.

Sagsomkostninger

47 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør den pålægges at bære sine egne omkostninger og betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

48 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Kongeriget Spanien og Den Franske Republik bærer således hver deres egne omkostninger.

49 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 3, kan Retten træffe afgørelse om, at andre intervenienter end de i stk. 1 og 2 nævnte skal bære deres egne omkostninger. Blue Marine Foundation, der er indtrådt til støtte for sagsøgerens påstande, skal derfor bære sine egne omkostninger, idet denne part ikke har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Syvende Udvidede Afdeling):

1) Europa-Kommissionens afgørelse, som blev meddelt Bloom ved skrivelse af 30. august 2023, med referencen Ares (2023) 5917994, hvorved den afviste Blooms anmodning om intern prøvelse af Kommissionens skrivelse, hvorved den gjorde indsigelse mod resolution nr. 23/02 vedtaget af Kommissionen for Tunfisk i Det Indiske Ocean om forvaltning af anordninger til tiltrækning af fisk i kompetenceområdet, fra realitetsbehandling, annulleres.

2) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de af Bloom afholdte omkostninger.

3) Kongeriget Spanien, Den Franske Republik og Blue Marine Foundation bærer hver deres egne omkostninger.

Kowalik-Bańczyk Buttigieg Hesse

Dimitrakopoulos Ricziová

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. juli 2025.

Underskrifter